

Kapitel 2

Mike Torrance sänkte nattkikaren. Han vände sig mot föraren av hans svarta Land Rover, en liten anorektisk man klädd i jeans och tröja.

”Titta.” Han lämnade över den gummiklädda nattkikaren till sin kompanjon, som omsorgsfullt satte den till ögonen. Föraren ryckte till när han bländades av det starka ljuset. Han reglerade ljusstyrkan och tittade intensivt. En stor eldkvast lyste upp dalen och fyllde luften med svart rök. Ingenting rörde sig kring bilen. Ingen kunde ha överlevt.

Föraren lämnade tillbaka kikaren till Torrance, utan ett ord och utan att avslöja några känslor. Han startade motorn och de hörde de tjutande sirenerna från en karavan av brandbilar som arbetade sig uppför sluttningen.

Mike Torrance, säkerhetschef på Xenal Pharmaceutical Corporation, sträckte på sig och gäspade när de började köra nerför backen. ”Uppdraget utfört”, sade han stilla. ”Dags att äta middag.”

* * *

När Alan Finkelstein satte på teven visste han inte att han hade förlorat sin försäljningschef i ett moln av bränt gummi och bensin på Mulholland Drive. Och han visste inte heller

att Mike Torrance hade sett mordet. Det var sent och Finkelstein var bekymrad. Det som oroade honom just nu var att han fortfarande inte hade hittat någon ny marknadschef för Xenals neurologprodukter.

Men Finkelsteins bekymmer skulle snart bli värre. En nyhetshelikopter skickade livebilder från olyckan i bergen. Kvällsnyheterna visade om och om igen bilder av böljande rök, röda brandbilar och vrakdelar. Det var då Finkelstein hörde Papadimitrious namn. Det tog några sekunder innan han, som en blixtn från klar himmel, förstod att han hade förlorat en av sina mest värdefulla medarbetare. Han satt blickstillt ett ögonblick, tog ett djupt andetag, lutade huvudet bakåt och gick till kylskåpet och öppnade tankspritt en öl. Den iskalla vätskan i munnen fick honom att tänka klart och det var då Finkelstein bestämde sig.

Han var tvungen att sluta tveka om vem han skulle anställa. Han hade inte råd att ha två vakanser i nyckelpositioner. Han hämtade sin portfölj och tog fram en meritförteckning som han hade fått tidigare på dagen och läste den omsorgsfullt igen. Den här killen skulle verkligen vara perfekt som marknadsföringschef.

Han hette Alex McGraw.

På papperet verkade Alex mycket bra; Master of Business Administration från UCLA, han hade jobbat några år med försäljning och sedan avancerat på marknadsföringssidan. Redan vid trettiofem års ålder blev han Country Manager för BioPharma i Tyskland och efter det återvände han till företagets huvudkontor i San Francisco.

Finkelstein hade ringt Alex innan han lämnat kontoret. Det hade varit ett lovande samtal; Alex var definitivt kvalificerad för jobbet. Kvällsnyheterna fick Finkelstein att inse att han måste få rekryteringen överstökad. Han bestämde sig för att prata med sin sekreterare direkt nästa morgon, låta henne ringa några av Alex referenser och be henne be-

stämman tid för en formell intervju med Alex McGraw.
Xenals ordförande och vd var också tvungna att vara med.
Utan deras godkännande fick ingen anställas på chefsnivå.